

DOORTRAPT DOORPRIKKEN MET PENSEEL

Over de schilderij-objecten van Thomas Huyghe

Vandaag de dag is figuratieve schilderkunst (terug) *hotter than hot* in het hedendaagse beeldende kunstenlandschap. Men moet al volslagen blind zijn om het niet te zien: vele galeriën programmeren jonge figuratieve schilderkunst, en halen hiermee astronomisch hoge prijzen bij verzamelaars. Schilders als Michaël Borremans en Luc Tuymans blijven over de tongen van de internationale kunstwaarnemers rollen. Matthias Weisscher en Wilhelm Sasnal verwerven op superkorte tijd wereldfaam met hun figuratieve doeken. Enzovoorts enzoverder... Allemaal goed en wel, maar wordt er met dit medium ook nu nog relevant omgegaan?

Wat opvalt vandaag de dag is dat vele jonge figuratieve schilders sterk gepreoccupeerd zijn met de bevraging van het beeld *an sich*. De hoofdvraag die velen van hen zich lijken te stellen is wat het (schilderkunstige) beeld vandaag de dag nog kan betekenen in een compleet in overdrive geschakelde, gemediatiseerde informatie- en beeldcultuur als de onze, waarin elk beeld dat op ons afkomt even betekenisloos als –vol kan zijn?

De artistieke oplossing die vele jonge figuratieve schilders lijken te hebben gevonden, heeft te maken met de bewerking van zulke snelle mediabeelden, door deze te trekken binnen de traagheid van hun eigen medium, dat tot nader order nog steeds ‘beperkt’ is tot de logge materialiteit van verf en doek. Door deze beelden schilderkunstig te ‘vertalen’ ontstaat er – zowel bij de kunstenaar zelf als bij de toeschouwer – een mogelijkheid tot bewustwording van de ware (of valse, uiteraard) betekenis van het snelle gemediatiseerde beeld.

Ook **Thomas Huyghe** (°1971) stelt zich in zijn werk deze relevante vraag, maar hij gaat hierbij nog een zeer interessante stap verder. Hij verschilderkunstigt niet alleen het gemediatiseerde beeld, hij mediatiseert tegelijkertijd ook de schilderkunst zelf – hij trekt ze als het ware uit haar burgerlijke context - en dit zonder dit medium fundamenteel te verloochenen. Huyghe kiest zijn beelden zorgvuldig uit de mediacultuur (film, pornografie en dergelijke). Ook de reclame, die als zeer prototypisch voor de snelle, holle en betekenisloze hedendaagse beeldcultuur kan bekeken worden, wordt als een van de belangrijkste inspiratiebronnen gebruikt. Hij pletst deze bubblegumbeelden echter niet meteen op doek. Hij bewerkt ze daarentegen minutieus met de computer tot vervormde, euforisch grijnzende koppen, die daardoor qua betekenis haaks komen te staan op de idealen van happiness, welzijn en lifestyle die zulke reclamebeelden doorgaans promoten.

Het fascinerende echter aan Thomas Huyghe's werk is dat hij niet enkel die holle, lege reclamebeelden *zelf* vervormt, maar dit ook consequent doet met zijn medium. Hij breekt hierbij letterlijk uit het traditionele, tweedimensionele kader van de schilderkunst, dat bestaat uit vier latten en een doek, en trekt met zijn mediabeelden de ruimte in. Hierdoor verworden zijn schilderijen tot holle, letterlijk lege objecten, die niet enkel door de vervormde beelden waarmee ze zijn beschilderd een kritische trivialiteit krijgen, maar ook door hun objectvorm op zich.

Op deze tentoonstelling in Galerie *In Situ* in Aalst, presenteert Thomas Huyghe zijn nieuwste werk, dat onder andere bestaat uit lensvormige schilderijen, recto-verso beschilderd met pseudo-gelukzalig grijnzende gezichten en geplaatst op verrijdbare driepikkels. Hierdoor onthullen deze schilderij-objecten perfect de trivialiteit die er doorgaans schuilgaat in onze alomtegenwoordige reclamecultuur: het lijken wel banale ballonnetjes die zonder de minste moeite door de toeschouwer kunnen gemanipuleerd worden. En het is in dit samengaan van vorm en inhoud dat Huyghe zich als schilder van zijn meest genereuze kant toont. Door zijn specifieke vervormende beeldenaanpak toont hij zijn inzicht in het verloocherende triviale aspect van onze hedendaagse beeldcultuur, en dit met een niet evident, ‘burgerlijk’ medium als schilderkunst. Het is echter in de specifieke vorm van zijn objecten dat hij de toeschouwer zélf de gelegenheid geeft het systeem letterlijk te doorprikken. De kijker wordt niet langer platgebombardeerd met lege reclamebeelden, integendeel, hij krijgt onder het mom van het ‘logge’ medium schilderkunst eventjes de macht om de manipulerende rollen om te draaien...